

Marie Jakoubková

STUDNA

HOROROVÁ POVÍDKA

Marula

STUDNÁ

MARIE JAKOUBKOVÁ

© Autorka: Marie Jakoubková

© Vydala: Marie Jakoubková - Marula

© Grafické práce: Marie Jakoubková

ÚVOD

Klára si se svými nejlepšími přáteli ze střední pronajala na dva týdny chatu na Lipně. *Po dlouhé době budeme zase spolu*, říkala si v duchu, sledujíc fotky ze čtvrtáku, sdílené na svém Instagramu. Od chvíle, co vylezli ze školy a rozprchli se do nejrozumnějších míst republiky, nastane konečně společná akce. Dovolená, která bude památeční a jistě nezapomenutelná, uvažovala.

Lipno! Všichni v jejím okolí o něm již tolikrát mluvili a pochvalovali si chvílky strávené na tamním místě. *Bude to určitě super*, pomyslela si a v rytmu písničky, právě hrající z rádia, vytukávala propiskou do stolu. Zavřela oči a začala si v mysli představovat, jak se již pohupuje na nafukovacím lehátku po vlnkách třpytící se vody, na níž zářivé slunce pozoruje odlesk svých paprsků. Zcela živě pocítovala, jak se jí po chvíli, ležíc na břiše, zlehka pálí záda. Ve svých představách se rukou popostrkovala a otáčela matraci nazpět ke břehu. Ááááááá! líbivě a zcela zasněně si povzdychla.

„Můžu dovnitř?“ zeptala se Klářína mamka po ti-chounek zaklepání na dveře jejího pokoje. Zcela nevinnou otázkou tak vytrhla svou dceru z překrásných myšlenek, zaměřených na nadcházející dovolenou. Ta se vzápětí místo na prosluněné pláži s poletujícími racky po obloze probrala ve svém temném pokoji, do kterého vnáší trochu světla pouze malinkaté okénko obehnané ze všech čtyř stran tlustou skoro metrovou kamennou zdí. Přes celodenní šero se musí v místnosti svítit dokonce i za bílého dne.

„Jo jo, pojd' dál. Já to trochu ztlumím!“ odpověděla Klára. Nato vstala ze židle a líně odkráčela k věži, aby ztišila hudbu, která se z ní linula.

„No! Konečně je tu něco slyšet. Nechápu, že to můžeš poslouchat tak nahlas!“ poznamenala matka a kroutila hlavou.

„No jo, furt!“

„Tak co, už balíš?“ zajímala se a zvědavě těkala po pokoji, jestli už má dcera alespoň vytáhnuté kufry.

„Času dost, máti!“ odpověděla Klára a pod lehkým nátlakem matčina pohledu si začala intuitivně sbírat špinavé prádlo a odpadky, pohozené na různých místech pokoje; z podlahy sebrala několik zmačkaných posmrkaných papírových kapesníků, z křesla u okna, do kterého si sedá vždy, když má náladu něco si přečíst, stáhla špinavé ponožky, a další věci z postele, na kterou hodí vše, co se jí zrovna nechce skládat do skříně.

„Ty tu máš ale bordel! To ti teda povím!“

„Potřebovala bych ještě tohle vyprat. Určitě se mi to na dovču hodí!“

„A co já s tím? Řekla bych, že už jsi dost stará na to, aby sis vyprala oblečení sama!“ poznamenala matka a Klára se v ten moment skutečně malinko zastyděla, protože jí došlo, že ve svých dvaceti letech neumí ani pustit pračku.

„Tak jsi mě to měla naučit dřív. Teď si nestěžuj!“ odvětila drze.

„Dej mi to, prosím tě. Hodím to tam rovnou!“

„A můžu se alespoň dívat, jak to děláš?“ začala se pojednou zajímat Klára.

„Proč by ne! Pojd'! Aspoň se konečně naučíš něco pořádného!“

Cupitavým krokem se odebrala za matkou do koupelny. Nastala dlouhá přednáška o tom, jak se prádlo vlastně pere a na co všechno je nutné si dávat pozor.

Kláru to po půl hodině neskutečně vyčerpalo. Raději se proto uchýlila zpět ke svým představám a znovu se v myšlenkách i se svými přáteli proháněla po písečné pláži.

Matka ji chvíli pozorovala, a když jí došlo, že její snahy stejně nikam nevedou, sama spustila pračku a odešla pryč. Rachotící zvuk Kláru přiměl vrátit se do reality. Za matkou již však nešla. Nechtěla ji nadále provokovat. Raději se proto odebrala do svého pokoje, zavřela za sebou dveře a pustila si znovu hlasitou hudbu.

ROMAN, PETRA, VAŠEK, SAŠA A KLÁRA

Vyráží! Celá parta! Klára, Roman, Petra, Vašek a Sašenka. Zvedají kotvy a nechávají se vézt na místa, která ani jeden z kamarádů dosud nenavštívil.

Vašek dorazil ke Klářinu domu přesně v pět. Přesně ve smluvenou dobu. Dochvilnost byla vždy jeho doménou. Raději o pět minut dříve, jak sám mnohdy zmiňoval. Vašek byl už od prváku docela šprt. Ale tvrdil, že se v podstatě učit nemusí. Že mu to do hlavy zkrátka leze samo. Kláře proto dlouhou dobu trvalo, než si k němu prorazila určitou cestu a než mu dala šanci vyjádřit se i jinak než prostřednictvím znalostí ve škole.

Z tohoto důvodu ho jednoho dne pozvali na malý večírek, na kterém všichni následně poznali i jeho druhou tvář, tu rebelskou. Od té chvíle k nim jednoduše patřil a patří dodnes. Prostě to byl šprt, ale mimo školu naprosto úžasný kluk, zralý pro každou nekalost.

Jen kdyby se nechal trochu jinak ostříhat, pomýšlela mnohokrát Klára. Byl by to docela pěkný kluk! Nosil a vlastně stále nosí jeden a ten samý sestřih. Asi mu dělá ka-deřnici matka, protože to, co má na hlavě, vyšlo z módy již před mnoha lety. Vždy, když dorazil do školy nově ostříhán, sklídil posměch snad i od školníka. Jemu to však nikdy nevadilo. Byl totiž v takových situacích absolutně nad věcí a podobné řeči si nebral vůbec k srdci. Prostě, jedním uchem

dovnitř a druhým ven. Tato část Vaškovy povahy se Kláře moc líbila. Možná mu ji i trochu záviděla.

Ta naproti tomu vnímala a vstřebávala veškerou kritiku, která se proti ní vznesla, velice negativně. Dlouhou dobu se tím následně trápila a mnohdy se jí nechtělo ani vylézat z domu, pokud se jednalo skutečně o něco, co ji hodně zasáhlo.

Vašek byl jiný a svou jinakost dával hodně najevo. Dokonce i způsobem svého oblékání vybočoval od běžně odívané mládeže. Jakoby se zasekl někde v šedesátkách. Možná zdědil oblečení po svém tátovi, kdo ví. Plátěné kalhoty, vestička a košile s hodně špičatým límečkem. K tomu účes ve stylu kluků z Beatles. Měl ale a stále má krásné, jemně vlnité vlasy kaštanové barvy. Zdravé a lesklé.

Při této myšlence si Klára intuitivně sáhla na ty své a mezi palcem a ukazováčkem zašustila jejich konečky. *Mám je tak suché a absolutně bez lesku*, pomyslela si.

„Kolik to jede?“ zeptala se Klára, jakmile vyběhla z domu. Vašek totiž nepřišel kdejakým běžným vozem, ale přesně k jeho zjevu vhodným starým broukem. Prostě Beatlesák hadr.

„Náhodou vytáhne i osmdesátku, když je pořádně zahřátej,“ odpověděl Vašek a hrdě pohladil kapotu auta.

Brouk. Opravdu mu tak říkal. Byl modrý, lehce oprýskaný a na mnoha místech i slušně prožraný. Ale jezdil a to bylo pro Vaška hlavní. On se v autech moc nevyzná a pravděpodobně nemá ani moc peněz do něj investovat. A tak jezdí a zřejmě jezdit i bude do doby, než se Brouk stářím zcela nerozloží.

„Snad nás někde nenechá ten tvůj Brouk!“ poznamenala Klára, rozhlížeje a pozorujíc všechny rezavé a hodně amatérsky zatřené fleky.

„No dovol! Ještě se nestalo, že by mě někde nechal! Je to držák!“ ohradil se Vašek.

„No, uvidíme!“ odpověděla Klára a chytla za kliku zadních dveří. Trochu se jí zavíklala v ruce. Pak cvakla a dveře se za doprovodu vrzavého zvuku začaly otevírat.

„Tak sedej! Ještě musíme zajet pro ostatní!“ zařval Vašek v momentě, když otočil klíčkem a celou ulicí se rozezvučel rachot, jakoby projížděl traktor. Kouře se z výfuku linulo tolik, že během minuty nebylo auto na ulici ani vidět.

Na poslední chvíli, když se kouř zlehka rozptýlil po okolí, vyhlédla Klára z auta a namířila svůj pohled do oken jejich bytu. V jednom okně zběsile mávala její mamka. Klára proto rychle zvedla obě ruce a než se s Vaškem ztratili v další várci výfukových plynů, třepala jimi pro jistotu až na konec ulice.

„Myslím, že už je můžeš dát dolů!“ poznamenal Vašek a vyprskl smíchy.

„No jo!“ odpověděla a začala záměrně kašlat, aby ho trochu popíchla a dala mu najevo, že jeho Brouk trochu dosluhuje.

„Nějaký problém?“

„Ani ne!“

„Neboj, takhle nečoudí pořád. To jen, než se pořádně rozjede. Uvidíš za městem. Tam pojede jako zamlada.“

„Jasně!“

„No, fakt!“ obhajoval Vašek své auto a přitom se na Kláru otáčel dozadu.

„Radši se dívej na cestu. A na další křižovatce doprava. Tam už bydlí Saša. Měl by tam s ní být i Roman.“

„Já vím. Hele, oni to prý dali dohromady, jo?“

„Jo, ale je to asi ještě dost čerstvý. Tak si z nich když tak neutahuj. Buď tak hodný!“

„Tak to skutečně slíbit nemůžu. Vždyť mě znáš. Já se prostě neudrším. Ale budu se snažit. Minimálně prvních pár minut!“

„To budeš hodný!“

„Vid’?“

„Tak hlavně nezapomeň odbočit. Támhle už je vidím!“

„Jo jo!“

„Ježíš, ty toho s sebou táhnou. To určitě Saša bláznila a sbalila si i večerní šaty, i když moc dobře ví, že nejkulturnějším zážitkem bude stejně jen táborák!“

„Jako bys jí neznala!“

„No právě! Hele, má ten tvůj Brouk vůbec kufr? Já jen, že jsem si vzala tašku k sobě dozadu, ale to bychom se sem asi všichni nevešli!“

„Jasně, že má kufr. Hned jak zastavím, hodíme tam všechny bágly, i ten tvůj.“

„Super!“

Vašek zastavil před panelákem, u kterého nedočkavě stáli Saša s Romanem. U nohou měli vyskládaných asi pět velkých tašek.

„Nazdar!“ zařvala Klára zpoza staženého okénka. Klička z vnitřní strany dveří ji nechtěla poslechnout. Rvala za ni, ale více jak do půlky se jí okénko stáhnout nepodařilo.

„Čus, Klárko!“ odpověděl Roman a mávnul na ni.

„Ahoj, Klári!“ přidala se Saša. Vzápětí pohlédla na výřad svých tašek. Zmapovala velikost auta a s hlasitým odfrknutím hodnotila, zda se do něj všechno vejde.

„Žádný strachy!“ řekl Vašek, jakmile si všiml její reakce.

Saša. Alexandra. Rodiče jí vybrali jméno jako pro samotnou císařovnu. A ona se tak mnohdy opravdu chovala. Ostatně měla být na co pyšná! Její krása byla doslova věhlasná. Nádherné blond vlnité vlasy, sahající až k zadku. Dlouhé štíhlé nohy a roztomilý nafrněný nosík. Nebyla to

ale kdejaká fíflena. Naopak, byla pro každou srandu a ničeho se neštítala. Sice měla trochu problém s balením věcí, ale jinak holka k nezaplacení. Do pohody ale i nepohody. A k Romanovi se docela hodila.

Roman! Typický hezounek ze střední, po kterém pukovala kdejaká holka. V podstatě byl k výstřednostem a sebestřednému chování směřován již od mala. Jeho rodiče mu dávali vše, co chtěl. Hlavně mu kupovali ty nejvíc In věci na sebe. Každé ráno, když vešel do třídy, byl oblečen jako model z časopisu.

Romanovi rodiče se rozvedli, když mu bylo asi deset a možná si ho takhle chtěli kupovat. Dávali mu lásku v podobě hmotných věcí. Zahrnovali jej vším, oč si řekl. Mnohdy i více než to.

„Nerozpadne se to, Vášo?“ popíchl Vaška Roman.

„Ty jsi jako ta Klára. Co pořád máte? Vždyť je to super kára.“

„Jasný! Zrovna vyjelo z výroby, co?“

„Skoro jo!“ odpověděl Vašek a vyprskl smíchy. On se nikdy neurážel. Byl svůj a neřešil, co si o něm kdo myslí. Obhájl si své, a když ani to nestačilo, mávnul rukou a nechal to být.

„Budete tam jenom tak postávat nebo si nastoupíte?“ řekl poté, co doslova narval všechny tašky do kufru.

„Jo, jedeme. Dámy mají přednost!“ odpověděl Roman a pobídl Sašu, aby se usadila první.

Když se všichni čtyři nasoukali do auta, lehce v něm poklesli. Podívali se na sebe a začali se smát. Dokonce i Vašek. Bylo to ostatně velice vtipné. Hlavně proto, že ještě stále nebyli kompletní. Ještě chyběla Petra. A Petra byla trochu těžší váha. Nechali jí proto přední sedadlo.

Vašek nastartoval. Než se odpíchli z místa, trochu to ve výfuku zaprdělo.

„Áááá, nikam se nejede!“ zvolal Roman posměšně.

„Prosím tě, to je úplně normální!“ odpověděl Vašek a šlápnul pořádně na plyn. Autem tento manévr trochu zacukal, ale pak se Brouk skutečně zklidnil a ve stejném tempu kolem šedesátky v hodině dojeli až před Petřin dům.

Stála tam snad celá její rodina. Vyprovázeli ji a loučili se, jako by se už ani neměla vrátit.

„Zdar Petro!“ zakřičel Roman z okénka. Zkusil se jím protáhnout, ale moc mu to nešlo. Raději se proto stáhnul zpět do auta a čekal, než Vašek Petře pomůže s taškou dovnitř.

„Petruš, vzala sis tu svačinu?“ volala starostlivě její babička.

„Jo, vzala, babi!“ odpověděla. Podívala se na ostatní do auta a protočila očima.

„Soráč za naše. Já jim říkala, že se mnou nemají chodit před dům, ale vždyť je znáte. Už jiní prostě nebudou!“

„V pohodě, prosím tě. A copak ti připravili dobrého na cestu?“ ptal se lačně Roman.

„Řízky! Je jich tam snad dvacet!“ odpověděla Petra a zafuněla jako parní lokomotiva.

„Výborně! O dnešní večeři máme tedy postaráno!“ řekl a mlsně se olíznul.

„Ty jsi hrozný!“ napomenula ho vzápětí Saša.

„Proč jako? Tys snad něco vzala?“

„Já? Vzala jsem náhodou dvě láhve vína!“ odvětila Saša a rukou ukázala směrem na kufr.

„No vida. Hezky se nám ta naše výprava začíná rýsovat. Napapáme se, zapijeme to vínkem. Co více si přát!“

„Lidi, mně se tak po vás stýskalo!“ řekla Petra, když se konečně usadila do auta. Ostatní nemohli než souhlasit. Neviděli se sice jen několik měsíců, ale zdálo se to jako celá věčnost. Byli ostatně zvyklí scházet se každý den. Po škole se však museli na čas odloučit a teprve teď nastala doba,

kdy se zase mohli všichni sejít a navíc vyrazit společně na výlet.

„Jo, ještě bych vám chtěl něco říct, než vyrazíme!“ řekl najednou Roman.

„A co to má být?“ zeptala se zvědavě Klára. Sice tušila, že jim bude chtít prozradit vztah se Sašou, ale dělala blbou, aby mu to nezkazila.

„Víte, my tady se Sašou jsme tak nějak spolu. Nechci, abyste se to dozvěděli při nějaké trapné situaci, a tak to odhaluji raději hned zkraje.“

„Fakt, jo?“ zareagovala Petra a ukousla si kus čokolády.

„To je milé!“ přidala se Klára. Vašek nic neříkal. Jen se usmíval takříkajíc pod vousy, které neměl. Klára si ho chtěla trochu dobírat, ale nakonec jej nechala nepokoji. Byla ráda, že pro všechny ochotně přijel a že se snad ve zdraví dopraví i na místo jejich společné dovolené.